

اظهار نظر کارشناسی درباره:  
«لایحه عضویت دولت جمهوری اسلامی ایران در  
آژانس جهانی مبارزه با دوپینگ»



دوره هشتم - سال اول

شماره ثبت:

۱۸۵

شماره چاپ:

۲۴۵

تاریخ چاپ:

۱۳۸۷/۵/۳۱

یکی از مسئولیت‌ها و وظایف کمیته بین‌المللی المپیک که ۲۰۵ کشور عضویت آن را پذیرفته‌اند، مبارزه با دوپینگ ورزشکاران در جهت حفظ سلامت آنان و نیز جلوگیری از قهرمانی‌های کاذب و هدر رفتن حقوق سایر ورزشکاران که به صورتی طبیعی و بدون استفاده از مواد نیروزا در مسابقات شرکت می‌کنند، است. برای این منظور و نیز به علت روند رو به رشد دوپینگ در ورزشکاران، کمیته بین‌المللی المپیک اقدام به تشکیل آژانس جهانی مبارزه با دوپینگ کرده است. زیرا مبارزه با دوپینگ تابع قوانین و سلسله مواردی است که مهم‌ترین مشخصه آن یکپارچه کردن و هماهنگ‌سازی مقررات مبارزه با دوپینگ میان ورزشکاران رشته‌های مختلف تمام کشورها در جامعه جهانی ورزش است. این آژانس اختصاراً (وادا) نامیده می‌شود و مقر آن در لوزان سوئیس است.

پیش از تشکیل (وادا) تمام فدراسیون‌های ورزشی داخلی و بین‌المللی رشته‌های مختلف در جهت سالم‌سازی و کنترل دوپینگ در میان ورزشکاران خود به‌طور مستقل از یکدیگر عمل می‌کردند تا آنکه با اقدام فدراسیون جهانی دو میدانی مبنی بر تهیه فهرستی از داروهای ممنوعه، زمینه هماهنگی در اجرای مبارزه با دوپینگ را به وجود آورد و لذا در سال ۲۰۰۲ میلادی آژانس یاد شده (وادا) در دهکده جهانی ورزش رسمیت پیدا کرد تا تمام رشته‌های ورزشی تحت پوشش آن قرار بگیرند و از این راه احترام به حقوق تمام ورزشکاران اعمال شده و در برخورد قانونی با ورزشکاران متخلف اقدامات لازم صورت پذیرد.

پس از تشکیل (وادا) ۱۹۲ کشور جهان با امضای (کدوادا) موافقت خود را با یکسان‌سازی در مبارزه با دوپینگ اعلام کردند که ایران جزو اولین کشورهای آسیایی بود که آن را امضا کرد.

هم‌زمان نیز در هر یک از کشورهای امضاکننده کدوادا، سازمان (ستاد) ملی مبارزه با دوپینگ تحت عنوان «نادو» با تأیید نهایی مسئولان (وادا) شکل گرفت تا به‌عنوان مرجع اول مبارزه با دوپینگ در آن کشور فعالیت کند و براین اساس ستاد ملی مبارزه با دوپینگ ایران نیز زیر نظر مستقیم سازمان تربیت بدنی تأسیس شد تا به صورت یک نهاد دولتی و کاملاً مستقل از سایر فدراسیون‌های ورزشی فعالیت کند.

برای آنکه فدراسیون‌های ورزشی کشورها با این آژانس همکاری داشته باشند، کنگره‌ای در کینهاک تشکیل شد که بنا به درخواست کمیته بین‌المللی المپیک از سازمان ملل متحد و از طریق یونسکو صورت پذیرفت تا جنبه رسمی بین‌المللی یابد و کشورهای عضو سازمان ملل متحد از آن تبعیت کنند. در این کنگره مقرر شده تا دولت‌های عضو آن برای حمایت لازم و قانونی شدن، موضوع را به تصویب قوه مقننه خود برسانند تا ضمن قانونی شدن، رسمیت عضویت دولت‌ها برای مبارزه با دوپینگ اعلام شده و حق عضویت نیز پرداخت شود، که در این راستا تاکنون ۱۵۰ کشور عضو، موضوع را به تصویب قوه مقننه کشور متبوع رسانده‌اند.

شماره مسلسل:

۲۷۰۹۲۲۷

تاریخ انتشار:

۱۳۸۷/۶/۳۰

لازم به ذکر است که آژانس جهانی مبارزه با دوپینگ (وادا) دارای آیین‌نامه است که تا پایان سال ۲۰۰۸ میلادی بدون تغییر اجرا می‌شود، لکن در جریان عضویت‌های فوق‌الاشاره پیش‌نویس آیین‌نامه جدیدی تهیه شده است که از سال ۲۰۰۹ میلادی اجرا خواهد شد.

با توجه به مراتب فوق‌الذکر و آنکه ایران کشوری است که نام خود را به‌عنوان یکی از هیئت مؤسسین (وادا) ثبت کرده است و از امضاکنندگان اولیه (وادا) به‌شمار می‌رود و اینکه اخیراً در جریان اجلاس جهانی مبارزه با دوپینگ که در کشور اسپانیا برگزار شد، مسئولان ذی‌ربط خواهان ارائه مصوبه مجلس شورای اسلامی ایران از مسئولان ورزشی کشور شده‌اند و از طرفی لایحه مورد بررسی در راستای حضور گسترده‌تر جمهوری اسلامی ایران در مجامع بین‌المللی و تأمین منافع ملی در صحنه سیاست خارجی از سوی دولت به مجلس ارائه شده است و با تصویب آن بسیاری از مشکلات موجود مطرح شده در پدیده دوپینگ برطرف خواهد شد، تصویب این لایحه در مجلس محترم شورای اسلامی مورد تأیید است. ضمن آنکه چون فرصت پیوستن قانونی به آژانس تا پایان سال جاری میلادی تعیین شده، بررسی لایحه با قید فوریت‌های لازم نیز پیشنهاد می‌شود. در ضمن به نظر می‌رسد نحوه پیش‌بینی اعطای کمک توسط دولت در ماده واحده لایحه پیشنهادی با اصل ۸۰ قانون اساسی مغایرت داشته باشد. زیرا طبق این اصل «گرفتن و دادن وام یا کمک‌های بلاعوض داخلی و خارجی از طرف دولت باید با تصویب مجلس شورای اسلامی باشد». لذا پیشنهاد می‌شود عبارت «و یا کمک» از ماده واحده پیشنهادی حذف گردد. همچنین ماده واحده اجازه تعیین و تغییر دستگاه اجرایی طرف عضویت را به دولت اعطا کرده است که به نظر می‌رسد نوعی تفویض اختیار قانون‌گذاری از سوی مجلس به دولت باشد. توضیح اینکه طبق اصل ۱۳۳ قانون اساسی تعداد وزیران و حدود اختیارات هریک از آنان را قانون معین می‌کند. بنابراین پیشنهاد می‌شود دستگاه مجری در ماده واحده معین گردد.